

ACTE PRIMER

Brilla el sol del migdia. Els ocells canten. Tres xiprers donen la benvinguda als qui se'n van. Hi ha algunes cadires preparades per a una cerimònia. Apareix TITA amb un para-sol obert i vestida de blanc. Es col·loca al costat d'un micròfon davant de les cadires buides. El micròfon no funciona en cap moment.

TITA: Sí? No? Sí? No? No? Sí? M'estima? No m'estima? Només dues preguntes per a un milió de respostes... Només dues preguntes per a *(comença a comptar les cadires buides)* quatre mil milions de respostes... A la una a la lluna, a les dues totes dues, a les tres... Se sent o no se sent? La sort de no parlar a ningú és que t'escolta tothom... El fracàs de parlar amb tothom és que no t'escolta ningú... M'arriba la veu fins a Wellington a Nova Zelanda, o només m'arriba fins a Melbourne? Ho diré sense pèls a la llengua: «Quan les torradetes de les meves exèquies encara no s'havien refredat, els canapès d'aquesta boda ja eren al forn.» *(Adreçant-se a les cadires buides.)* Mentre els més endarrerits s'acomoden, proposo una endevinalla als asseguts: Què és més lucratiu per a l'ànima: veure els toros des de la barrera, o des de l'escorxador? O dit d'una altra manera: submergir-se en els brolladors del plaer o surar a la deriva per les llacunes de la calma? Qui ho endevini seurà a la dreta de la núvia en el convit. No pateixin pel meu home: mentre menja de la mà que li dona de beure, no besa la mà que l'aplaudeix. I ara que hi és tothom i ningú, vull dir com a amfitriona absent, expropietària en funcions del jardí d'aquesta casa, així com cofundadora de la cadena

d'hotels Les mil i una estrelles, que: estar viu no és una professió, però sí un anunci comercial interromput per un milió de pel·lícules. Estimats convidats... Estimats membres de l'equip directiu del *holding* hoteler del meu home... Estimats membres de l'Associació Comarcal de Caça Major presidida pel meu home... Estimats membres de l'equip directiu de l'Associació Nacional d'Astrologia presidida pel meu home... A tots plegats desitjo comunicar-vos quelcom de ben important: malgrat que combrego amb William Shakespeare en un imponent sonet, quan va dir: «A la unió de dues ànimes lleials no admeto impediments», jo dic: que estic completament a favor i completament en contra d'aquest matrimoni. I que faré tots els possibles... I tots els impossibles... perquè se celebri aquesta boda i perquè no se celebri aquesta boda...

Entra RAMON vestit de frac i LEONOR amb un vestit molt elegant.

LEONOR: Fa molta calor
pare
Per què m'obligues a sortir?

RAMON: Vull ensenyar-te una cosa

LEONOR: Ja me l'ensenyaràs després
Tenim la casa
plena de convidats

RAMON: Vull que siguis
la primera que ho vegi

S'apropen a un cavallet cobert amb un drap.

RAMON: Descobreix-lo

LEONOR: Pare
m'has regalat
un cotxe
una mansió

amb una piscina coberta
i una de descoberta
i un viatge a Nova Zelanda
en primera classe
No et sembla que ja és massa?

RAMON: Tant de bo pogués regalar-te
un viatge encara més lluny

LEONOR: Més lluny que Nova Zelanda?

RAMON: Les vostres noces de plata
les celebrarem
a la lluna
Què me'n dius?
A la lluna pare?

LEONOR: I les noces d'or
amb un viatge a Venus

LEONOR: A Venus pare?

RAMON: D'aquí a cinquanta anys
hi haurà viatges regulars
cap a Mart i cap a Venus
Per aquella època
segur que tindrem
algun hotel
de la nostra cadena
també allà dalt

LEONOR: Jo ja en tinc prou
amb pensar què succeirà
d'aquí a mitja hora
quan se celebri
la meva boda
per posar-me a pensar
què succeirà

RAMON: d'aquí a cinquanta anys
Filla no ets feliç?
LEONOR: Pare molt feliç
RAMON: Quant de l'u al deu?
Nou?
Set?
Més vuit?
Dos?
Menys quatre?
O millor dit
Amb quin número
de l'u a l'infinit
valores la teva felicitat?
LEONOR: A l'infinit?
No sé comptar tant
RAMON: ¿T'adones
que des que vas néixer
una banda de música
acompanya els teus passos
des que et lleves
fins que vas al llit?
No sents aquesta orquestra còsmica
entonant ja la marxa nupcial
de la vostra boda?
L'eclipsi d'avui
en serà el colofó.
LEONOR: Anem a dins pare
o ens morirem de calor
A més hi ha els convidats
RAMON: Espera

RAMON descobreix el cavallet i s'hi veu una carta astral.

LEONOR: Què és?
RAMON: Què vols que sigui?
La carta astral
del vostre matrimoni
Tots els astres
estimada
estan a favor
d'aquest matrimoni
tots sense excepció
especialment
el Sol
la Lluna
i la Terra mateixa
que s'aliaran meravellosament
en el moment
del vostre enllaç
per protegir
i il·luminar
el vostre present i futur
Vine acosta't i comprova-ho
tu mateixa
LEONOR: Pare m'agradaria
que el meu matrimoni
no el decidís
ni el Sol ni la Lluna
ni cap astre
sinó els desitjos
més humans

Per un lateral apareix ALBA. Va vestida amb una armilla, duu una bossa de mà, i un pedaç en un ull. LEONOR i ALBA es miren durant uns instants.

RAMON: Què passa filla

LEONOR: sembla que hagi vist un fantasma?
No deus haver contractat
cap guardaespalles
per la meua boda?

RAMON també mira ALBA. ALBA es disposa a treure alguna cosa de la bossa.

LEONOR: No deu anar armada?
RAMON: Ha de ser l'Alba
LEONOR: Qui?

ALBA treu de la bossa una càmera fotogràfica.

RAMON: L'Alba
és la fotògrafa especialitzada
en bodes civils
més prestigiosa
de la banya d'Àfrica
el Pròxim Orient
i l'Orient Mitjà
Això és el que m'ha dit
son pare

LEONOR: Pare vaig acceptar celebrar
aquesta cerimònia a la teua manera
fins i tot que em triessis
el vestit

RAMON: És un favor
que li faig a son pare

LEONOR: Fins i tot em vaig comprometre
a ballar un vals amb tu
en el convit però...

RAMON: Son pare
és company de cacera

LEONOR: i un gran amic
Pare no estic disposada
a acceptar
ser la protagonista
d'un reportatge fotogràfic
RAMON: T'he ensenyat de ben petita
que els valors més importants
d'un ésser humà
són la pietat i la fermesa
LEONOR: T'ho vaig demanar de genolls i tot
RAMON: Ja n'he donat la paraula
I si no acceptes aquest reportatge
ara mateix cancel·lo el viatge
als antípodes
i us quedeu a terra
i a més a més et cesso
com a directora de la revista
Hotels Les mil i una estrelles
LEONOR: Ho dius de debò?
RAMON: Absolutament

ALBA s'apropa a LEONOR i a RAMON i comença a fer fotos.

ALBA: Fotografió la mort
des de fa tants anys
que he oblidat com enquadrar
les fotografies de l'amor

RAMON: Estimada amiga:
no sóc el nuvi
sinó el seu pare
i un amic de caceres
del teu